

Безсмъртниците

Клоуи Бенджамин

Превод от английски език
Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Immortalists*
Copyright © 2018 by Chloe Benjamin
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2248-9

На моята баба Лий Круг

ПРОЛОГ

Жената от улица „Хестър“

1969

Варя

Варя е на тринайсет години. Новото при нея са още седем сантиметра към ръста ѝ и валмо тъмни косми между краката. Гърдите ѝ са колкото шепи, зърната розови, с размерите на десетцентови монети. Косата ѝ стига до кръста и е средно кестенява – не е тъмното на брат ѝ Даниъл или лимоненорусите къдри на Саймън, нито пък има бронзовите отблясъци на Клара. Всяка сутрин тя сплита косата си на две плитки рибена кост – харесва ѝ как се полюшват около кръста ѝ като конски опашки. Носът ѝ сега не прилича на ничий друг в семейството, поне така си мисли тя. Докато навърши двацет той вероятно ще е израснал до пълното си орлово величие – носа на майка ѝ Гърти.

Вървят по виешките се улички на квартала четиримата заедно: Варя, най-голямата, Даниъл, единайсетгодишен, Клара, на девет, и Саймън, на седем. Даниъл води, извежда ги от „Клинтън“ на „Деланси“, после свива вляво на кръстовището с „Форсайт“. Минават покрай парка Сара Д. Рузвелт, като гледат да се движат под сянката на дърветата. Нощем паркът се пълни с шумни грубияни, но в това вторнишко утро из него са пръснати само няколко групички младежи, които си отспиват след протестите¹ през изминалия уикенд, отпуснали глави на тревата.

Когато стигат улица „Хестър“, братята и сестрите се смълчават.

¹ В края на шейсетте в САЩ се провеждат множество протести срещу войната във Виетнам. – Б.пр.

Тук трябва да минат покрай „Мъжко и дамско облекло Голд“, ателието на баща им, и макар да е малко вероятно той да ги забележи – Сол неизменно е погълнат от работата си, сякаш това, което шие, не е подгъв на мъжки панталон, а тъканта на вселената, – той си остава заплаха за магията на този задушен юлски ден и опасната трептяща цел, заради която са дошли на улица „Хестър“.

Макар че е най-малък, Саймън минава най-бързо. Обут е в къси джинсови панталони, останали от Даниъл, когато е бил на възрастта на Саймън. В едната ръка държи брезентова торбичка със завързана около отвора връв. Вътре шумолят доларови банкноти и монети пеят тенекиената си песен.

– Къде е? – пита той.

– Мисля, че е ето там – отвърща Даниъл.

Вдигат поглед към старата сграда, гледат зигзага на пожарното стълбище и тъмните правоъгълни прозорци на петия етаж, където се говори, че живее личността, при която са дошли.

– Как ще влезем? – пита Варя.

Сградата прилича страшно много на блока, в който живеят, само дето е светлобежова, а не кафява, и е на пет етажа вместо на седем.

– Ами предполагам, че ще звъннем на домофона – казва Даниъл. – Звънецът за петия етаж.

– Да – казва Клара, – но кой номер?

Даниъл вади смачкана касова бележка от задния си джоб. Когато вдига глава, лицето му е порозовяло.

– Не съм сигурен.

– Даниъл!

Варя се обляга на стената на сградата и размахва ръка пред лицето си. Трийсет и два градуса е, достатъчно горещо, та главата да я засърби от пот, а полата да започне да залепва за бедрата ѝ.

– Чакайте – казва Даниъл. – Чакайте да помисля.

Саймън сяда на асфалта. Торбичката се спихва като медуза между краката му. Клара вади дъвчащ бонбон от джоба си. Преди

да успее да развие опаковката, вратата на сградата се отваря и оттам излиза млад мъж. Носи очила с виолетови стъкла и незакопча на риза на преплетени индийски мотиви.

Той кима на децата.

– Искате да влезете ли?

– Да, искаме – казва Даниъл и скача на крака.

Другите тръгват след него, когато той влиза в сградата и благодарно на мъжа с виолетовите очила, преди вратата да се затвори – Даниъл, техният безстрашен, но малко неумел вожд, чиято идея е идването тук.

Чу две момчета да си говорят миналата седмица на опашката за кашерна китайска храна в магазина на Шмулке Бърнстийн, откъдето смяташе да си купи от топлите крем пити с яйчен крем, които обожава да яде въпреки жегата. Опашката бе дълга, вентилаторите работеха на пълна мощност, затова се наложи да се приведе напред, за да чуе какво си казват момчетата за жената, която временно се е нанесла на последния етаж на жилищна сграда на улица „Хестър“.

Докато се връщаше към „Клинтън“ номер 72, сърцето на Даниъл пърхаше в гърдите му. В детската стая Клара и Саймън играеха на змии и стълби², а Варя четеше книга на горния етаж на двуетажното легло на момичетата. Зоя, черно-бялата котка, лежеше на слънчево петно върху радиатора.

Даниъл им разказа чутото, след което им сподели плана си.

– Не разбирам. – Варя опря мърлявия си крак в тавана. – Какво точно *прави* тази жена?

– Нали ти казах. – Даниъл бе в еуфория, нямаше търпение. – Има сили.

– Какви? – попита Клара и премести пионката си. Прекара първата половина на лятото да се учи на трика на Худини с карти и

² Настолна игра, бегло подобна на „Не се сърди, човече“. Змиите и стълбите са рисунки по квадратчетата, на които е разделена дъската, чиято цел е да затрудняват или улесняват играчите. – Б.пр.

ластик – с частичен успех.

– Според това, което чух – каза Даниъл, – може да предсказва бъдещето. Какво ще ти се случи в живота, дали ще е добър, или лош. И още нещо има. – Той опря ръце на касата на вратата и се люшна напред. – Може да ти каже кога ще умреш.

Клара вдигна глава.

– Това са пълни глупости – заяви Варя. – Никой не може да ти каже това.

– А ако може? – попита Даниъл.

– Тогава аз не искам да знам.

– И защо?

– Защото. – Варя остави книгата и седна в леглото, премятайки крака надолу. – Ами ако е лошо? Ами ако ти каже, че ще умреш, преди да пораснеш?

– Тогава е по-добре да знаеш – каза Даниъл. – За да успееш да свършиш всичко, преди да умреш.

Настъпва мълчание. После Саймън се размива, дребното му птиче телце се тресе. Лицето на Даниъл помръква.

– Сериозно говоря – казва той. – Аз отивам. Няма да издържа още един ден вкъщи. Отказвам. Та кой, по дяволите, идва с мен?

Може би нищо нямаше да се случи, ако не беше разгарът на лятото, с месец и половина влажна скука зад гърба им и още месец и половина пред тях. В апартамента на семейство Голд няма климатик, а и това лято сякаш на всички, освен на тях, им се случват разни неща. Хората пият до безпаметност в Удсток и пеят „Pinball Wizard“³, и гледат „Среднощен каубой“⁴ – филм, забранен за всички деца в семейството. Пред хотел „Стоунуол“ текат безредици⁵, хората удрят по вратите с изтръгнати от земята апарати за парки-

³ Песен на английската група Ху. – Б.пр.

⁴ Филм от 1968 г., носител на три Оскара, един от 100-те най-влиятелни филма в историята. Съдържа откровено сексуални сцени, поради което при излизането си е забранен за зрители под 18 години. – Б.пр.

⁵ Протести на хомосексуалната общност след полицейска акция в хотела, които слагат началото на движението за равни права на хомосексуалните. – Б.пр.

ране, разбиват прозорци и джубоксове. Избиват ги по потресаващо брутален начин, с химически бомби и оръжия, способни да изстрелват серии от по 550 куршума без прекъсване. Лицата им изпълват с ужасяващата непосредственост на ефирното предаване екрана на телевизора в кухнята на семейство Голд.

– Хората стъпиха на шибаната Луна – казва Даниъл, който е започнал да ползва подобни думи, но само на безопасно разстояние от майка им.

Джеймс Ърл Рей⁶ е осъден, Сирхан Сирхан⁷ също, а децата на семейство Голд междувременно играят на фунийки или стрелички и спасяват Зоя от откритата тръба зад печката, която тя изглежда да смята за свой законен дом.

Но нещо друго създаде атмосферата, подбудила поклонението: през това лято те са братя и сестри, свързани са така, както никога повече няма да бъдат. На следващата година Варя ще замине за планините Катскилс с приятелката си Авива, Даниъл ще е погълнат от тайните ритуали на момчетата от квартала и ще е оставил Клара и Саймън да правят каквото искат. През 1969 година обаче те са все още едно цяло, впрегнати в един хомот и не им и минава през ум, че може да е другояче.

– Аз ще дойда – казва Клара.

– И аз – обажда се Саймън.

– Е, и как ще си запишем час за среща с нея? – пита Варя, която на тринайсет години вече знае, че няма нищо безплатно. – Колко пари взима?

Даниъл се намръщва.

– Ще разбере.

Така започна всичко: като тайна, като предизвикателство, като пожарна стълба, отвеждаща ги далеч от извисяващата се над главите им маса на майчиното им тяло. Майка им настояваше да простират пране или да изкарат проклетата котка от тръбата вина-

⁶ Убиецът на Мартин Лутър Кинг. – Б.пр.

⁷ Убиецът на Робърт Кенеди. – Б.пр.

ги когато ги зърнеше да седят в стаята си. Децата поразпитаха наоколо. Собственикът на магазин за фокуси в Чайнатаун беше чувал за жената на улица „Хестър“. Била номад, каза той на Клара, обикаляла страната и си вършела работата. Преди Клара да си тръгне, собственикът вдигна пръст и се скри в задната част на магазина, след което се появи отново с голяма квадратна книга със заглавие „Ясновидството“. На корицата бяха изрисувани дванайсет отворени очи, заобиколени от всякакви символи. Клара плати за нея шейсет и пет цента и я притискаше силно към гърдите си по пътя до вкъщи.

Някои от другите обитатели на номер 72 на „Клинтън“ също са чували за жената. Госпожа Блуменстийн я е срещала през 50-те на великолепно парти, сподели тя със Саймън. Беше извела шнауцера си на площадката пред входа, където седеше Саймън, и кучето без бавене произведе изпращане с размерите на куршум, което госпожата не махна.

– Гледа ми на ръка. Каза, че ще живея дълго – каза госпожа Блуменстийн, привела се напред за по-голям ефект. Саймън задържа дъха си – дъхът на госпожа Блуменстийн миришеше на застояло, сякаш тя издишваше същия онзи деветдесетгодишен въздух, който е вдъхвала като бебе. – И знаеш ли, миличък, права беше.

Семейството индуси на шестия етаж нарича жената *ришика*, ясновидка. Варя зави парче от кугела⁸ на Гърти в алуминиево фолио и го занесе на Руби Сингх, нейна съученичка от 42-ро училище, в замяна на чиния маслено пиле с подправки. Ядоха на пожарната стълба, клатейки крака от решетестата площадка, докато слънцето залязваше.

Руби знаеше всичко за жената.

– Преди две години – каза тя – бях на единайсет и баба ми се разболя. Първият доктор каза, че е сърцето. Каза ни, че до три месеца ще умре. Но вторият доктор каза, че е достатъчно силна да се оправи. Мислеше, че може да живее още две години.

⁸ Запеканка от еврейската кухня от Централна Европа. – Б.пр.

Под тях едно такси наду клаксона си по „Ривингтън“. Руби обърна глава и примига към Ист Ривър, зелено-кафява от боклук и отходни води.

– Хиндуистите умират у дома – каза тя. – Трябва да са заобико-
лени от семейството си. Дори роднините на татко от Индия поже-
лаха да дойдат, но какво щяхме да им кажем? Останете две годи-
ни? Татко чу за ришиката. Отиде да се види с нея и тя му каза да-
та – датата, на която дади щеше да умре. Преместихме леглото ѝ в
предната стая, с главата на изток. Запалихме лампа и започнахме
да бдим над нея – молихме се, пяхме. Братята на татко пристигнаха
от Чандигар. Аз седях на пода с братовчедите си. Бяхме двайсет ду-
ши, ако не и повече. Когато дади умря на шестнайсети май, точно
както беше казала ришиката, се разплакахме от облекчение.

– Не се ли ядосахте?

– Защо да се ядосваме?

– Че жената не е спасила баба ви – каза Варя. – Че не я е излеку-
вала.

– Ришиката ни даде възможност да си вземем сбогом. Никога
не бихме могли да ѝ се отплатим за това. – Руби дояде кугела и съг-
на фолиото на две. – Както и да е, тя нямаше как да излекува дади.
Знае неща, тази ришика, но не може да ги спре. Не е Господ.

– А къде е сега? – попита Варя. – Даниъл чул, че живее в някаква
страда на „Хестър“, но не знае коя.

– И аз не знам. Всеки път е на различно място. За да е в безопас-
ност.

От вътрешността на апартамента на семейство Сингх се чу
страхотен трясък и гласът на някой, който крещеше на хинди.

Руби се изправи и изтърси трохите от полата си.

– Какво имаш предвид, как така в безопасност? – попита Варя и
също се изправи.

– Винаги има хора, готови да преследват жена като нея – отвър-
на Руби. – Жена, която знае каквото знае тя.

– Рубина! – извика майката на Руби.

– Трябва да тръгвам.

Руби скочи в апартамента през прозореца и го затвори след себе си. Варя се изненада, че слухът за жената се е пръснал толкова надалеч, но все пак не всички бяха чували за нея. Когато спомена за гадателката на мъжете с татуирани по ръцете числа, които работеха в магазина на Кац, те се втренчиха в нея със страх.

– Дете – каза единият, – за какво ти е да се забъркваш с нещо такова?

Тонът му беше остър, сякаш Варя го беше обидила лично. Тя си излезе смутена със сандвича, който беше купила от тях, и повече не повдигна въпроса.

Накрая онези момчета, които Даниъл бе подслушал, му дадоха адреса на жената. Той ги срещна през уикенда на тротоара на моста Уилямсбърг, където пушеха трева, облежнати на парапета. Бяха по-големи от него, може би на четиринайсет, и Даниъл се принуди да им признае за подслушването, преди да ги попита дали знаят нещо повече.

Момчетата не изглеждаха ядосани. С готовност му казаха номера на сградата, където бяха чули, че живее жената, но не знаеха как може да се запише час за посещение. Слухът, казаха му, бил, че трябва да ѝ донесеш дар. Някои твърдели, че става дума за пари в брой, но други възразявали, че жената вече си има достатъчно пари и човек трябва да прояви повече въображение. Едно момче ѝ занесло окървавена катерица, намерена край пътя, вдигната с машина и доставена в завързана найлонова торба. Но Варя твърдеше, че никой не би поискал катерица, дори гадателка, така че накрая събраха джобните си пари в брезентовата торбичка и тръгнаха с надеждата, че ще са достатъчно.

Докато Клара я нямаше, Варя измъкна „Ясновидството“ изпод леглото на сестра си и се качи в своето. Легна по корем и зашепна думите: харусписия (гадаене по черните дробове на жертвени животни), серомантия (по восьчни форми), рабдомантия (по пръч-

ки). В хладните дни бризът, нахлуващ през прозореца, раздвижваше родословните дървета и старите снимки, които беше залепила на стената до леглото си. Чрез тези документи проследяваше тайнственото невидимо предаване на свойства: гените, които се включват и изключват, само за да се включат отново по-късно, дългите крака на дядо ѝ Лев, пропуснали Сол, за да се появят отново у Даниъл.

Лев пристигнал в Ню Йорк с параход с баща си, търговец на платове, след като майка му загинала при погромите⁹ през 1905 г. В Елис Айлънд ги прегледали за болести и ги разпитали на английски, докато те двамата се взирали в юмука на желязната жена, загледана равнодушно в тях от океана, който току-що били прекосили. Бащата на Лев поправял шевни машини. Лев работел във фабрика за дрехи, собственост на германски евреин, който му позволявал да спазва шабата. Станал заместник-управител, после управител. През 1930 г. отворил собствена фирма – „Дамско и мъжко облекло Голд“ – в приземен апартамент на улица „Хестър“.

Варя е кръстена на майката на баща си, която работила като счетоводител на Лев до пенсионирането им. За родителите на майка си Варя знае по-малко – само че баба ѝ се е казвала Клара и че пристигнала от Унгария през 1913 г. Умряла, когато майката на Варя била само на шест, и Гърти рядко я споменава. Веднъж Клара и Варя се промъкнаха в стаята на майка си и затършуваха за спомени от баба си и дядо си. Като кучета надушиха мистерията, обгърнала тази двойка, доловиха аромата на интрига и позор и стигнаха до скрина, където Гърти държеше бельото си. В най-горното чекмедже откриха малка дървена кутия, лакирана, с позлатени панти. Вътре имаше пожълтял сноп снимки със запечатана на тях дребна дяволита жена с къса черна коса и очи под тежки клепащи. На първата снимка жената бе облечена в трико с поличка, извила хълбок настрани, вдигнала над главата си бастунче. На друга яздеше кон, извила тяло назад – коремът ѝ беше оголен. На снимката, която Ва-

⁹ Гонения над евреите в Източна и Централна Европа от страна на руската армия. – Б.пр.

ря и Клара най-много харесаха, жената бе увиснала във въздуха от възбе, което беше ухапала.

Две неща им подсказаха, че това е баба им. Първото беше нацепена стара снимка, омазнена от пръсти, на която същата жена бе застанала до висок мъж и малко дете. Варя и Клара веднага разбраха, че детето е майка им, въпреки че беше малка – държеше ръцете на родителите си в малките си дебели юмручета, а лицето ѝ бе изкривено в смаяно изражение, което до ден днешен често можеше да се види на лицето на Гърти.

Клара си заплю кутията и съдържанието ѝ.

– Моя е – каза тя. – Аз нося името ѝ. Мама и без това никога не я поглежда.

Скоро обаче откриха, че това не е вярно. На сутринта, след като Клара скри лакираната кутия в спалнята – пхна я под леглото си, – от стаята на родителите им долетя вопъл, последван от разгорещен разпит от страна на Гърти и приглушено отричане от страна на Сол. След секунди Гърти нахлу в детската стая.

– Кой я взе? – извика тя. – Кой?

Ноздрите ѝ потрепваха, а широките ѝ хълбоци блокираха светлината, която обикновено идваше от коридора. Клара пламна от страх, почти се разплака. Когато Сол тръгна на работа, а Гърти се настани в кухнята, Клара се промъкна в стаята на родителите си и сложи кутията точно където я беше намерила. Но Варя знаеше, че когато апартаментът се изпразни, Клара ходи да разглежда снимките и миниатюрната жена на тях. Взираше се в енергията на жената, в блясъка ѝ и се заклеваше да постигне същото.

— Не се оглеждайте така – съска Даниъл. – Дръжте се все едно сме си у дома.

Децата почти затичват нагоре по стълбите. Стените са боядисани в лющеща се бежова боя, а коридорите са тъмни. Когато стигат на петия етаж, Даниъл спира.

– И какво предлагаш да направим сега? – шепне Варя.

Харесва ѝ да вижда Даниъл затруднен.

– Ще чакаме – казва той. – Все някой ще излезе.

Но Варя не желае да чака. Нервна е, обзета от неочакван ужас, и тръгва сама по коридора.

Мислела си е, че ще забележи излъчването на магията, но вратите на етажa изглеждат еднакви до една, с издрасканите си месингови топки и номерата. Четворката на номер петдесет и четири се е килнала настрани. Когато Варя приближава вратата, чува звука на телевизор или радио – предават бейзболен мач. Тя приема, че ришиката едва ли се интересува от бейзбол, и се отдалечава от вратата.

Братята и сестра ѝ са се пръснали. Даниъл стои до стълбището с ръце в джобовете и наблюдава вратите. Саймън се присъединява към Варя пред номер петдесет и четири, повдига се на пръсти и бутва четворката обратно на мястото ѝ. Клара е поела в обратната посока, но сега идва при тях. Следва я ароматът на Брек Голд Формула, шампоан, който си е купила с джобните за няколко седмици. Останалите членове на семейството ползват Прел, който се продава в пластмасови тубички като паста за зъби и пуска желе с цвят на зелени водорасли. Макар външно да се надсмива над сестра си – тя самата никога не би похарчила толкова пари за шампоан, – Варя завижда на Клара, която ухае на розмарин и портокали и която сега вдига ръка да почука.

– Какво правиш? – шепне Даниъл. – Тук може да живее кой ли не. Може да е...

– Да?

Гласът, проговорил иззад вратата, е нисък и дрезгав.

– Тук сме да се видим с жената – пробва Клара.

Мълчание. Варя сдържа дъха си. На вратата има шпионка, по-малка от гумичка на молив.

От другата страна на вратата някой се прокашля.

– Един по един – казва гласът.

Варя среща погледа на Даниъл. Не са се подготвили да се разде-

лят. Но преди да започнат да преговарят, се чува дърпането на резе и Клара – какви ги мисли? – пристъпва в апартамента.

Никой не е сигурен колко е стояла вътре. Варя има чувството, че са минали часове. Седи, подпряла гръб на стената, притиснала колене към гърдите си. Мисли за приказки, за вещици, които отвличат деца, вещици, които ги изяждат. В стомаха ѝ пониква дърво от паника и расте до момента, в който вратата се открехва.

Варя трескаво скача на крака, но Даниъл е по-бърз. Невъзможно е да се види вътрешността на апартамента, макар че Варя чува музика – мариачи? – и дрънчене на чайник върху котлон.

Преди да влезе, Даниъл поглежда Варя и Саймън.

– Няма страшно – казва им.

Но те се страхуват.

– Къде е Клара? – пита Саймън, след като Даниъл влиза. – Защо не излезе?

– Още е вътре – казва Варя, макар че и на нея ѝ е хрумнал същият въпрос. – Ще останат вътре, докато и ние влезем, и Клара, и Даниъл. Сигурно просто... ни чакат.

– Идеята беше лоша – казва Саймън.

Русите му къдрици са потъмнели от пот. Понеже Варя е най-голямата, а Саймън най-малкият, тя усеща, че трябва да се отнася майчински с него, но за нея това момче е загадка. Само Клара, изглежда, го разбира. Той говори по-малко от останалите. На вечеря седи сбърчил чело, с втренчен поглед. Но пък тича със скоростта и пъргавината на заек. Понякога, когато върви до него на път към синагогата, Варя открива, че е сама. Знае, че Саймън или е избързал напред, или е изостанал, но всеки път има чувството, че се е стопил във въздуха.

Когато вратата отново се отваря, на сантиметър-два, Варя слага ръка на рамото му.

– Всичко е наред, Сай. Ти влизай, аз ще стоя да пазя. Става ли?

От кого и какво ще пази, тя не знае – коридорът е точно толко-

ва пуст, колкото и когато дойдоха. Всъщност Варя е плаха. Въпреки че е най-голямата, тя оставя всички останали да минат преди нея. Но Саймън изглежда успокоен. Отмята къдрица от очите си и влиза.

Останала сама, Варя усеща как паниката ѝ се разраства. Чувства се откъсната от братята и сестра си, сякаш стои на брега и гледа как техните кораби отплават. Трябваше да им попречи да дойдат. Докато вратата се откряне отново, над горната ѝ устна и под колана на полата ѝ са избили капки пот. Но вече е твърде късно да си тръгне по пътя, по който дойде, а и останалите я чакат. Варя бутва вратата.

Озовава се в едностаен апартамент, пълен с толкова много вещи, че в първия момент не вижда човек. По пода са наредени кули от книги като макети на небостъргачи. Кухненските лавици са натъпкани с вестници, вместо с храна, а върху плота са струпани дълготрайни хранителни продукти: бисквити, овесена каша, супи в консерви, дузина видове чай в ярки опаковки. Има карти таро и карти за игра, астрологични карти и календари – Варя разпознава един на китайски, друг с римски числа и трети, който показва фазите на Луната. Има пожълтял плакат с И Дзин¹⁰, чиито хексаграми тя помни от книгата на Клара „Ясновидството“, ваза, пълна с пясък, гонгове и медни купи, лавров венец, сноп тънки дървени пръчки с резбовани по тях хоризонтални линии и купа с камъни, някои от които завързани за дълги конци.

Има едно-единствено чисто кътче, до вратата. Там между два сгъваеми стола стои сгъваема маса. Наблизо има масичка, върху която са аранжирани червени рози от плат и отворена Библия. От двете страни на Библията стоят две бели гипсови слончета заедно с молитвена свещ, дървен кръст и три статуетки: една на Буда, една

¹⁰ Древна китайска система за гадаене с хексаграми от прекъснати и непрекъснати линии, подредени в 64 фигури. Всяка фигура означава нещо конкретно. Тълкуванията на значението на всяка фигура се съдържат в книгата „И Дзин“ (Книга на промените). – Б.пр.

на Богородица и една на Нефертити, която Варя разпознава, защото на нея има малък ръчно изписан етикет с думата НЕФЕРТИТИ.

Варя усеща прилив на вина. В еврейското училище е слушала за казуса срещу идолите, слушала е съсредоточено, докато равин Хамим чете от трактата Авода Зара¹¹. Родителите ѝ не биха одобрили идването ѝ тук. Но нали Бог е създал ясновидката така, както е създал и родителите на Варя? В синагогата Варя се опитва да се моли, но Бог никога не отговаря. Ришката поне ще ѝ отговори.

Жената застава пред мивката и изсипва малко чай във фина метална топка. Облечена е в широка памучна рокля, носи кожени сандали и тъмносин шал на главата. Дългата ѝ кестенява коса е сплетена в две тънки плитки. Едра е, но движенията ѝ са елегантни и прецизни.

– Къде са братята и сестра ми? – Гласът на Варя е гърлен. Тя се засрамва от отчаянието, прозвучало в думите ѝ.

Щорите са спуснати. Жената взима чаена чаша от горния рафт и пуска металната топка вътре.

– Искам да знам – казва Варя по-високо – къде са братята и сестра ми.

Върху печката свири чайник. Жената изключва котлона и вдига чайника над чашата. Водата се излива на дебела прозрачна струя и стаята се изпълва с миризма на трева.

– Отвън – отговаря жената.

– Не, не са там. Аз чаках в коридора и те така и не излязоха.

Жената пристъпва към Варя. Бузите ѝ са месести, носят едър, а устните свити. Кожата ѝ е златистокафява като на Руби Сингх.

– Нищо не мога да направя, ако не ми вярваш – казва тя. – Събуй си обувките. После може да седнеш.

Варя си събува оксфордките и смирено ги слага до вратата. Може би жената е права. Ако откаже да ѝ се довери, идването дотук ще е било за нищо, заедно с всички рискове, които са поели, за да

¹¹ Талмудически текст, уреждащ правилата, които трябва да спазват евреите, живеещи сред „идолопоклонници“, т.е. неевреи. – Б.пр.

дойдат – погледа на баща им, недоволството на майка им, спестените джобни пари на четиримата. Тя сяда до съгъваемата маса. Жената слага пред нея чашата с чай. Варя си мисли за тинктури и отрови, за Рип ван Уинкъл и двайсетгодишния му сън. После се замисля за думите на Руби. *Ришиката знае разни неща. Никога не бихме могли да ѝ се отплатим за това.* Варя вдига чашата и отпива.

Ришиката сяда на другия стол и оглежда изопнатите рамене на Варя, влажните ѝ длани, лицето.

– Не се чувстваш особено добре, нали, миличка?

Варя преглъща изненадано. Поклаща глава.

– И чакаш да ти стане по-добре?

Варя не помръдва, макар че пулсът ѝ се ускорява.

– Тревожиш се – казва жената и кимва. – Имаш проблеми. Отвън се усмихваш, смееш се, но в сърцето си не си щастлива. Сама си. Права ли съм?

Устата на Варя потреперва в съгласие. Сърцето ѝ е толкова пълно, че може да се пукне.

– Срамота – казва жената. – Имаме работа за вършене. – Тя щраква с пръсти и с жест подканва Варя да си вдигне лявата ръка. – Покажи ми дланта си.

Варя се премества към ръба на стола и подава ръка на ришиката, чиито ръце са ловки и хладни. Варя диша накъсано. Не помни кога за последен път е докосвала непознат – предпочита да се отдели от околните с мембрана, например дъждобран. На връщане от училище, където чиновите са омазнени от пръсти, а детската площадка е замърсена от деца от детската градина, тя си мие ръцете, докато не се зачервят.

– Наистина ли можеш да го правиш? – пита тя. – Наистина ли знаеш кога ще умра?

Изплашена е от капризната природа на късмета – скромните на вид таблетки, които могат или да разширят съзнанието, или да го обърнат нагоре с краката; мъжете, подбрани на случаен принцип и пратени в залива Кам Ран и в планината Донг Ап Биа, в чи-

ито бамбукови гъсталаци и триметровата слонска трева бяха открити хиляда мъртви войници. Тя има съученик в 42-ро училище, Юджийн Богополски, чиито трима братя бяха пратени във Виетнам, когато тя и Юджийн бяха само на девет години. И тримата се върнаха и семейство Богополски организираха парти в апартамента си на улица „Брум“. На следващата година Юджийн се гмурна в плувния басейн, удари си главата в цимента и умря. Датата на смъртта ѝ ще бъде нещо – може би най-важното нещо, – което тя ще знае със сигурност.

Жената поглежда Варя. Очите ѝ са блестящи черни топчета.

– Мога да ти помогна – казва тя. – Мога да ти сторя добро.

Тя свежда очи към дланта на Варя, първо оглежда цялостната ѝ форма, после четвъртитите пръсти с тъпи върхове. Нежно бутва палеца на Варя назад и той се огъва съвсем малко. Жената проучва пространството между четвъртия и петия пръст. Стисва връхчето на кутрето.

– Какво търсиш? – пита Варя.

– Характера ти. Чувала ли си за Хераклит? – Варя поклаща глава. – Гръцки философ. *Характерът прави съдбата*, това го е казал той. Тези две неща са свързани като братя и сестри. Искаш да научиш бъдещето? – Тя посочва към Варя със свободната си ръка. – Погледни се в огледалото.

– Ами ако се променя? – На Варя ѝ се струва невъзможно бъдещето ѝ вече да е вътре в нея като актриса зад кулисите, чакаща десетилетия, преди да излезе на сцената.

– Тогава ще си рядък случай. Защото повечето хора не го правят.

Ришката обръща ръката на Варя и я слага на масата.

– Двайсет и първи януари 2044. – Гласът ѝ е равнодушен, сякаш казва колко градуса е навън или съобщава името на победителя от лотарията. – Имаш много време.

За момент сърцето на Варя сякаш се отделя от мястото си и се издига. Две хиляди четирийсет и четвърта значи осемдесет и осем

години, общо взето, приемлива възраст за умирање. После се сепва.

– Откъде знаеш?

– Какво ти казах за доверието? – Ришиката вдига рунтава вежда и се намръщва. – Сега искам да си идеш у дома и да помислиш за това, което казах. Ако го направиш, ще ти стане по-добре. Но не казвай на никого, става ли? Написаното на дланта ти, това, което ти казах, си остава между теб и мен.

Жената се е втренила във Варя и Варя се втренила в нея. Сега, след като момичето се е превърнало от предмет за оценяване в оценител, се случва нещо любопитно. Очите на жената губят блясъка си, а движенията ѝ – елегантността си. Бъдещето, което ѝ е разкрила жената, е твърде хубаво и така то се превръща в доказателство за мошеничеството на ясновидката – сигурно казва същото на всички. Варя си мисли за Вълшебника от Оз. Точно като него тази жена не е нито вълшебница, нито ясновидка. Тя е измамница, мошеничка. Варя се изправя.

– Брат ми трябва да ти е платил – казва, докато си обува обувките.

Жената също става. Тръгва към нещо, което Варя е помислила за врата към килер – от бравата виси сутиен с мрежести чашки, дълбоки колкото мрежата, с която през лятото лови пеперуди, – но не, това е изход. Жената открехва вратата и Варя вижда ивица червени тухли, част от пожарна стълба. Когато чува гласовете на братята и сестра си да се носят някъде отдолу, сърцето ѝ се отпуска.

Само че ришиката стои пред нея като бариера и зашипва с пръсти ръката на Варя.

– С теб всичко ще се оправи, миличка. – В тона ѝ има нещо заплашително, сякаш Варя спешно трябва да чуе всичко това, сякаш спешно трябва да повярва. – Всичко ще бъде наред.

Кожата на Варя между пръстите на жената започва да побелява.

– Пусни ме – казва тя.

Изненадана е от студенината в гласа си. Върху лицето на жената

сякаш внезапно се спуска невидима завеса. Тя пуска ръката на Варя и отстъпва встрани.

Варя трополи надолу по пожарната стълба. Бризът погалва ръцете ѝ и разрошва мъхестите светли косъмчета, които са започнали да се появяват по краката ѝ. Когато стига до уличката, тя вижда по бузите на Клара вадички от солена вода, а носът ѝ е яркорозов.

– Какво е станало?

Клара се завърта.

– Ти как мислиш?

– О, не може наистина да вярваш... – Варя поглежда към Даниъл в търсене на помощ, но той стои сковано. – Каквото и да ти е казала, то не значи нищо. Измисля си. Нали, Даниъл?

– Да. – Даниъл се обръща и тръгва към улицата. – Да вървим.

Клара дръпва Саймън за ръката, за да стане. Той все така държи платнената торба, която е точно толкова пълна, колкото е била, когато дойдоха.

– Трябваше да ѝ платиш – казва Варя.

– Забравих – отвръща Саймън.

– Тя не ни заслужава парите. – Даниъл застава на тротоара, подпрял ръце на хълбоците си. – Хайде!

По пътя към дома мълчат. Варя никога не се е чувствала по-отдалечена от останалите. На вечеря едва-едва хапва от телешкото, а Саймън изобщо не яде.

– Какво има, скъпи мой? – пита Гърти.

– Не съм гладен.

– Защо?

Саймън свива рамене. Русите му къдрици изглеждат бели под светлината на лампата.

– Изяж храната, която майка ти е сготвила – казва Сол.

Но Саймън отказва. Той сяда върху ръцете си.

– Какво му е на яденето? – пита свадливо Гърти и вдига вежда. –

Не е достатъчно вкусно за теб ли?

– Остави го на мира. – Клара посяга да разроши косата на Саймън, но той се дръпва и блъсва стола си назад със стържене.

– Мразя ви! – вика той и се изправя. – Мразя! Ви! *Всичките!*

– Саймън – казва Сол и също се изправя. Все още е облечен в костюма, с който се е прибрал от работа. Косата му започва да орעדява и е по-светла от тази на Гърти, в необичаен меднорус нюанс. – Със семейството не се говори така.

В тази роля той изглежда нелепо. Открай време Гърти е онази, която налага дисциплина. Но сега тя само гледа с отворена уста.

– Напротив – казва Саймън.

Изражението на лицето му е изненадващо.